

Arrest

nr. 117 388 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Pengram in het district Charkh van de provincie Logar. Uw vader was politiecommandant in het district Charkh. Op een dag arresteerde uw vader leden van het Haqqani-netwerk. Een van de leden was de broer van een van de commandanten van het netwerk, commandant (N.). Vijf dagen later werden uw vader en broer, die als tolk voor de Amerikanen werkte, onderweg naar huis aangevallen en gedood. Enkele dagen later kwam commandant (Z.), een collega van uw vader, naar u

thuis. Hij zei dat commandant (N.) uw huis ging aanvallen. U bent dan samen met uw moeder gevlucht naar uw oom. Uw oom heeft een smokkelaar geregeld en u bent vervolgens, op 5 juli 2011, uit Afghanistan vertrokken. Op 16 april 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, schooldocumenten, de politiebade van uw vader, documenten aangaande de overplaatsing van uw vader, een krantenartikel over de dood van uw vader en broer en foto's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u zich een jongere leeftijd aanmeet dan de leeftijd die u werkelijk heeft. Waar u zich op het moment van uw gehoor op 26 juni 2013 17 jaar verklaart (CGVS 1, p. 3), wijst een leeftijdsonderzoek van 12 mei 2012 uit dat u meerderjarig bent. Meer bepaald werd uw leeftijd vastgesteld op 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. De door u neergelegde taskara en uw schooldocumenten kunnen geenszins uw, door middel van een medisch onderzoek, vastgestelde leeftijd wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Uit deze informatie blijkt dat onder andere taskara's en schooldiploma's in Afghanistan worden vervalst en kunnen gekocht worden. Bijgevolg kan de door u ter staving van uw leeftijd neergelegde taskara door middel van een medisch onderzoek vastgestelde leeftijd niet wijzigen. Het vastgesteld leeftijdsverschil wijst er op dat u de Belgische asielinstanties wilt bemoeilijken een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke nood aan bescherming.

Voorts legt u ter staving van uw asielaanvraag een krantenartikel neer over een aanslag op een politiecommandant en de zoon van deze commandant, die tolk voor de Amerikanen was, in Charkh district. U kan echter niet aannemelijk maken daadwerkelijk de zoon en broer te zijn van de in het artikel genoemde personen. Uw verklaringen over beweerd vader en broer kunnen immers niet overtuigen.

Voor wat uw vader betreft zegt u, wanneer u gevraagd wordt naar zijn rang, dat hij samunmal is. U weet echter zelfs niet bij benadering sinds wanneer hij die rang heeft (CGVS, p. 11). U weet evenmin of samunmal een hoge rang is of niet. U zegt te denken van wel, maar weet dit niet zeker (CGVS, p. 11). Tevens weet u niet wat voor rang hij daarvoor had aangezien u geen enkele andere rang binnen de politie of leger kent (CGVS, p. 11). Verder zegt u dat uw vader verantwoordelijk was voor de checkpoints in uw district. U kan echter niet zeggen sinds wanneer hij hiervoor verantwoordelijk was, noch welke andere functies hij daarvoor uitoefende (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader exact allemaal moet doen als verantwoordelijke voor de checkpoints kan u enkel meegeven dat hij verantwoordelijk is voor agenten en officieren die auto's controleren (CGVS, p. 14). Indien uw vader daadwerkelijk politiecommandant was kan redelijkerwijze verwacht worden dat u over dit alles meer weet te vertellen.

Ook de door u neergelegde stukken mbt uw vader (politiebade van uw vader, documenten aangaande de overplaatsing van uw vader en foto's) en uw verklaringen hieromtrent weten niet te overtuigen. Zo kan nogmaals worden vermeld dat het makkelijk is om vervalste Afghaanse officiële documenten en documenten uit niet-officiële bronnen – te verkrijgen (zie supra). Verder legt u verschillende documenten in verband met de overplaatsing van uw vader neer. U weet echter niet wat er precies in die documenten staat, noch wie die documenten heeft opgemaakt (CGVS, p. 12). U hebt geen idee hoeveel keer uw vader werd overgeplaatst, naar welke plaatsen en wanneer (CGVS, p. 12). U legt verder nog een kopie van een document neer waarmee uw vader zich zou moeten identificeren wanneer hij in burger was (CGVS, p. 12). Daar dit slechts een kopie betreft en u bovendien niet weet waar het origineel zich bevindt kan hier maar weinig bewijswaarde aan worden gehecht (CGVS, p. 12). Daarnaast legt u nog verschillende foto's van uw vader neer. Foto's zeggen echter niets over uw relatie met de op de foto's afgebeelde personen. De enige foto waar u samen met uw vader op staat is bovendien een bewerkte foto, wat u zelf ook toegeeft (CGVS, p. 13).

Voor wat uw broer betreft weet u enkel te zeggen dat hij werkte als tolk op een Amerikaanse basis. U weet niet precies waar hij werkte. U zegt ergens in de provincie Logar. Indien uw broer 3 of 4 jaar – preciezer kan u het niet bepalen – als tolk in een basis voor de Amerikanen heeft gewerkt, mag verwacht worden dat u weet waar exact die basis zich bevindt (CGVS, p. 13 en 14). Wanneer u dan gevraagd wordt om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw broer kan u enkel nog meegeven dat uw vader had gezegd dat hij altijd op de basis bleef (CGVS, p. 14). Gevraagd naar enige bijkomende informatie blijkt u niets te kunnen toevoegen (CGVS, p. 14). Verder weet u niet hoe hij aan

dat werk is geraakt. U weet evenmin waar uw broer Engels heeft geleerd. U zegt dat hij het waarschijnlijk ergens op een school heeft geleerd, wat geenszins weet te overtuigen (CGVS, p. 14).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering als lid van een door het Haqqani-netwerk geviseerde familie problemen te hebben. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Er dient echter gesteld dat er twijfels bestaan aangaande uw beweerde herkomst uit het district Charkh van de provincie Logar. Zo dient opgemerkt te worden dat uw kennis over de regio gebrekkig is. Wanneer u gevraagd wordt om gedetailleerd te vertellen over uw reis naar de grens met Pakistan en de weg te beschrijven blijkt u hier geen enkele informatie over te kunnen geven. U heeft geen idee welke grote steden, welke districten van de provincie Logar en welke andere provincies u gepasseerd bent op weg naar Pakistan. Ook de plaatsen waar u onderweg halt heeft gehouden kan u niet benoemen (CGVS, p. 7 en 8). U verklaart in dit verband dat u tijdens de hele reis nooit uit de auto mocht stappen omdat uw leven in gevaar was, wat geen echte verklaring voor dit gebrek aan kennis is (CGVS, p. 9).

Dat u niet de minste concrete informatie weet te geven verbaast des te meer daar u wel vlot de omliggende provincies alsook verschillende districten van uw provincie weet af te haspelen (CGVS, p. 8). Dit doet de kennis die u wel heeft over uw regio ingestudeerd overkomen en overtuigt dan ook niet. Verder haalt u een aanval van de taliban aan op het provinciehuis van Logar. Wanneer u gevraagd wordt waar dat provinciehuis ligt kan u louter zeggen dat het in Logar is. Gevraagd naar de stad waar dat provinciehuis ligt blijkt u geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 6 en 7).

Uw kennis over gebeurtenissen in uw district en provincie kan eveneens maar weinig overtuigen. Zo blijkt u niet op de hoogte van een aanval op het districtshuis van Charkh (CGVS, p. 9). Uit informatie op het CGVS blijkt nochtans dat de taliban in augustus 2010, een jaar voor uw vertrek, het districtshuis onder vuur hebben genomen met raketten en het gebouw zwaar beschadigden. Verder verklaart u nooit iets gehoord te hebben over demonstraties van burgers in uw district (CGVS, p. 10). In mei 2011, minder dan 2 maanden voor uw vertrek, hebben nochtans honderden burgers gedemonstreerd tegen de arrestatie van twee zonen van een gebedsleider. Ook blijkt u niets te weten over burgerslachtoffers door een bermbom in uw district (CGVS, p. 10). Uit informatie op het CGVS blijkt dat in mei 2010 in de regio van Garmaba in uw eigen district zes mensen van twee families zijn omgekomen wanneer hun wagen een bermbom raakte. Dat u niet heeft gehoord van dit incident is opvallend daar u wel gehoord zou hebben van een dergelijk incident in het district Mohammad Agha, aan de andere kant van de provincie Logar.

Hoe dan ook volstaat uw afkomst uit het district Charkh van de provincie Logar op zich niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Charkh te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande, gezonde jonge man. Bovendien bent u, minstens, 7 jaar naar school geweest en spreekt u één van de twee landstalen in Afghanistan, met name Dari (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw leeftijd en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vader en broer brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke scholing, uw eventueel arbeidsverleden en het werkelijk familiale en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen (CGVS, p. 2). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonbaar dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg moet u redelijkerwijze in staat zijn om zich in Kaboel te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een

uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 48/5, § 3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoeker vangt zijn verzoekschrift aan met een uitgebreide theoretische uiteenzetting aangaande de principes die volgens hem *in casu* toepassing vinden.

Wat betreft het leeftijdsonderzoek van 12 mei 2012 waarbij zijn leeftijd werd vastgesteld op 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, merkt verzoeker op dat er *prima facie* twijfel bestaat over de uitslag van dit medisch onderzoek. De foutmarge in de test is op zich reeds een aanwijzing dat er twijfels kunnen rijzen omtrent de test. Verzoeker verwijst tevens naar een advies van de Nationale Raad betreffende de leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van 20 februari 2010 en naar een rapport van de Commissaris voor Mensenrechten van 9 augustus 2011, waaruit de onnauwkeurigheid van dergelijke testen blijkt. Bovendien heeft verzoeker zijn taskara en schooldocumenten overgemaakt om zijn minderjarigheid op objectieve wijze te staven. Er wordt *in casu* niet bewezen dat deze stukken vals zouden zijn.

Verzoekers "vage" en "gebrekkige" kennis omtrent het werk van zijn vader en zijn broer, alsook omtrent zijn regio moeten in het licht van zijn jeugdige leeftijd worden beoordeeld. Verzoeker was op het moment van de ingeroepen feiten slechts vijftien jaar oud en woonde daarenboven heel zijn leven in het dorpje Pengram en mocht na school niet buiten van zijn vader. Zijn broer was overigens veel ouder dan verzoeker en besprak niet veel over de tijdens het gehoor gevraagde onderwerpen.

Wat betreft het opwerpen in de bestreden beslissing van Kabul als binnenlands vluchtalternatief, voert verzoeker aan dat het onderzoek naar de veiligheidssituatie in Kabul gebaseerd is op een analyse van

maart 2013, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op 26 juli 2013. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet vereist dat de situatie beoordeeld wordt op 26 juli 2013. Op het nieuws zijn er immers dagelijks meldingen van ernstige aanvallen in Kabul, zowel op overheidsinstanties als op particulieren.

Daarenboven is de situatie in de vluchtelingenkampen in Kabul helemaal niet menswaardig, zoals blijkt uit de informatie die aan de Raad werd voorgelegd in de zaak met arrest nummer 87 988 van 21 september 2011. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in Kabul over een sociaal netwerk of financiële middelen beschikt teneinde te vermijden in de mensonwaardige omstandigheden van de vluchtelingenkampen terecht te komen. Dat verzoeker een alleenstaande man is die zeven jaar naar school gegaan is en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk, is onvoldoende. Tevens kan schending van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld omdat niet kan verwacht worden dat verzoeker zich in een vluchtelingenkamp laat opvangen.

2.1.2. Per drager brengt verweerder op 12 november 2013 met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013 bij.

2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij voorhiel minderjarig te zijn, terwijl uit een medische test in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 3 mei 2012 een leeftijd had van 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar en verzoeker aldus de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden; (ii) verzoekers kennis betreffende het werk van zijn vader en zijn broer dermate vaag en beperkt is dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering dat hij als lid van een door het Haqqani-netwerk geïsoleerde familie problemen heeft; en (iii) de door hem op het CGVS neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker argumenteert dat er kritiek kan geuit worden op de medische test waarbij zijn leeftijd werd bepaald op 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, dient opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 15). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Bijgevolg blijft de leeftijdsbepaling, waarbij verzoekers leeftijd op 3 mei 2012 werd bepaald op 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, overeind.

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn minderjarigheid om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Gelet op het voorgaande inzake zijn vermeende leeftijd is dit geen dienstig verweer. Voorts komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter niet de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn afkomst uit het district Charkh, provincie Logar niet aannemelijk weet te maken. In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn jeugdige leeftijd en naar het feit dat hij van zijn vader na school nooit buiten mocht en dus nooit buiten zijn dorp geweest is om zijn gebrek aan kennis te rechtvaardigen. Gelet op het gestelde *sub* 2.3.1. zijn verzoekers leeftijd en de handelwijze van zijn vader geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis omtrent zijn regio van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007,

§141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, §97). In de zaak *Husseini* tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De bestreden beslissing stelt terecht het volgende: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Charkh te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande, gezonde jonge man. Bovendien bent u, minstens, 7 jaar naar school geweest en spreekt u één van de twee landstalen in Afghanistan, met name Dari (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw leeftijd en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vader en broer brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke scholing, uw eventueel arbeidsverleden en het werkelijk familiale en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen (CGVS, p. 2). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonde dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg moet u redelijkerwijze in staat zijn om zich in Kaboel te vestigen.”*

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectief beoordeelde informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de nota met opmerkingen (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. Uit de COI Focus “Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad” van 5 september 2013, die verweerder per drager op 12 november 2013 bijbracht, blijkt dat de situatie tijdens de eerste helft van 2013 niet gewijzigd is. De aanslagen zijn nog steeds gericht op “high profile” doelwitten en willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doel komen in Kabul niet voor.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectief beoordeelde informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De SRB's waarop de bestreden beslissing is gesteund zijn samengesteld uit een veelheid aan bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Kabul analyseren. Waar verzoeker stelt dat de informatie van verweerder niet recent genoeg is om te voldoen aan de bepalingen van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing genomen werd op 26 juli 2013 en de SRB's dateren van maart 2013, toont verzoeker echter niet aan dat deze informatie van verweerder

achterhaald is en dus niet meer actueel zou zijn. Daarenboven dateert de informatie die verweerder per drager bijbracht van 5 september 2013. Waar verzoeker verwijst naar “*de informatie die aan de Raad werd voorgelegd in zaak met arrest 87.988 van 21 september 2011*”, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht: de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Verzoeker toont daarenboven niet *in concreto* aan dat hij terecht zou komen in mensonterende omstandigheden in vluchtelingenkampen in Kabul, zodat de schending van artikel 48/5, §3 niet dienstig wordt aangevoerd. Verder brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verweerder zich baseerde, foutief of achterhaald is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS